

Full diocesà

6 de setembre del 2020

p4 i p8 —Inici d'un curs pastoral incert

p6 i p7 —Recordant la figura de Pere Casaldàliga

Ajudem Terra Santa

Terra Santa és el lloc físic en què habità Jesús, on va oferir la seva vida per tots nosaltres i on es van viure els esdeveniments cabdals de la història de la salvació.

Terra Santa i la seva comunitat cristiana sempre han ocupat un lloc especial en el cor de l'Església universal.

Al llarg dels segles, l'Església que viu a Terra Santa ha sofert dures proves. Unes proves que no han acabat,, amb la progressiva reducció de fidels i els conflictes bèl·lics que viu la regió.

La col·lecta «pro Terra Sancta», que es fa tradicionalment

el Divendres Sant, és fonamental per a la continuïtat de les comunitats cristianes: la seva tasca pastoral, les seves escoles, les oportunitats laborals que genera,, també la cura dels diferents santuaris que són el lloc material que conserva la memòria de l'encarnació i de la redempció.

Enguany en gran part del món no es va poder celebrar públicament el Divendres Sant a causa de la pandèmia i, en conseqüència, no hi hagué la col·lecta que impulsà, en el seu temps, el papa Pau VI. El sant pare Francesc ha decidit traslladar-la a diumenge vinent, 13 de setembre, vigília de la festivitat de l'Exaltació de la Santa Creu. Siguem solidaris.

«Si el teu germà peca, vés a trobar-lo i parleu-ne vosaltres tots dos sols»

Diumenge XXIII durant l'any / Cicle A

Lectura de la profecia d'Ezequiel

El Senyor em digué: «Fill d'home, t'he fet sentinella perquè vetllis sobre el poble d'Israel. Quan sentis dels meus llavis una paraula, els has d'advertir de part meva. Si jo amenaço el pecador amb la mort i tu no li dius res i no l'adverteixes que s'aparti del camí del mal, ell morirà per culpa seva, però jo et faré responsable de la seva sang. Ara, si tu l'havies advertit que s'apartés del mal camí i es convertís, però no s'ha convertit, ell morirà per culpa seva, i tu hauràs salvat la teva vida.»

(33,7-9)

Salm responsorial

Tant de bo que avui sentíssiu la veu del Senyor:

«No enduriu els vostres cors.»

[94]

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

Germans, no quedeu a deure res a ningú. L'únic deute vostre ha de ser el d'estimar-vos els uns als altres. Qui estima els altres, ha complert la Llei. No cometre adulteri, no matar, no robar, no desitjar allò que és d'un altre, i qualsevol altre manament, es troba en aquestes paraules: Estima els altres com a tu mateix. Qui estima no fa cap mal als altres. Estimar és tota la Llei.

(13,8-10)

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu

En aquell temps, Jesús digué als deixebles: «Si el teu germà peca, ves a trobar-lo i parleu-ne vosaltres dos sols. Si te'n fa cas, t'hauràs guanyat el germà. Si no te'n fa cas, crida'n un altre o dos més, perquè la causa sigui judicada per la paraula de dos o tres testimonis. Si tampoc no feia cas d'ells, parla'n a la comunitat reunida. Si ni tan sols de la comunitat no volia fer cas, considera'l com si fos un pagà o un públicà. Us ho dic amb tota veritat: Tot allò que lligareu a la terra, quedarà lligat al cel, i tot allò que deslligareu a la terra, quedarà deslligat al cel. Us asseguro també que si dos de vosaltres aquí a la terra s'avenen a demanar alguna cosa, el meu Pare del cel els la concedirà, perquè on n'hi ha dos o tres de units en el meu nom, jo soc enmig d'ells.»

(18,15-20)

«No cometre adulteri, no matar, no robar, no desitjar allò que és d'un altre, i qualsevol altre manament es troba en aquestes paraules: Estima els altres com a tu mateix»

Correcció fraterna

Joan Mir Tubau, prev.

L'Església de Jesús, com va afirmar el Concili Vaticà II, «pel fet d'incloure pecadors en el seu si, és alhora santa i sempre necessitada de purificació». I això que es diu de tota l'Església val per a totes i cadascuna de les comunitats cristianes. Les comunitats cristianes, les parròquies, no són una bassa d'oli. No som àngels: allà on hi ha persones sorgeixen problemes. Tot i que la paraula *Església* significa 'assemblea de germans', això no vol pas dir que, en la pràctica, ens sapiguem comportar com a tals: malentesos, xafarderia, enveges, picabaralles, afany de protagonisme... Per això, la correcció fraterna hauria de ser pràctica habitual en totes les comunitats cristianes, un dels seus signes d'identitat.

Quan un membre de la comunitat pecca, s'han de seguir tres passos, diu Jesús. Sembla que aquest pecat es refereix a una falta greu i pública. I solament si aquests tres passos fallen, cal excloure de la comunitat el pecador. Darrere d'aquest procediment —que cal aplicar amb esperit de finor— hi ha una exigència evangèlica que apressa: fer tot el possible perquè el germà pecador —recordi's la paràbola de l'ovella perduda— mantingui la comunió i no es perdi.

Jesús clou les seves paraules subratllant la força de la pregària en comú: és font d'unitat i fa present el Crist enmig de les nostres comunitats, petites en nombre i fràgils i, de vegades, esquinçades pel pecat de les divisions internes. Responsabilitzar-nos els uns dels altres és el primer pas per a la correcció fraterna.

La imatge

La comunitat de cristians es va construïnt amb les qualitats i, malauradament, les mancances de tots. L'evangeli instrueix sobre la manera de captenir-se en la correcció: primer de tu a tu, després en un grup petit i finalment amb la comunitat sencera.

No fer-ho públic a la revista o a l'altaveu, ni a l'esquena del germà. Tanmateix caldrà una bona dosi d'humilitat per part de tots.

Dos germans. Patrik Šíma

Agenda

Lit. hores: Setmana III

7 dilluns

—Santa Judit
—Santa Regina
1 Co 5,1-8/Salm 5/Lc 6,6-11

8 dimarts

La Nativitat de la Mare de Déu
Festivitat de les maredéus trobades
—Santa Adela
Mi 5,1-4a o bé Rm 8,28-30/
Salm 12/Mt 1,1-16.18-23

9 dimecres

La Mare de Déu del Claustre, a Solsona
—Sant Pere Claver
1 Co 7,25-31/Salm 44/Lc 6,20-26

10 dijous

—Sant Nicolau de Tolentino
1 Co 8,1b-7.11-13/Salm 138/
Lc 6,27-38

11 divendres

—Santa Teodora
1 Co 9,16-19.22b-27/Salm 83/
Lc 6,39-42

12 dissabte

El Santíssim Nom de Maria
Beat Miró de Tagamanent
1 Co 10,14-22/Salm 115/Lc 6,43-49

13 diumenge XXIV de durant l'any / Cicle A

—Sant Joan Crisòstom
El Santíssim Misteri a Sant Joan de les Abadesses
Sir 27,30-28,7/Salm 102/
Rm 14,7-9/Mt 18,21-35

Dia de la Catedral 2020: inici d'un curs pastoral incert

Enfront d'un nou curs pastoral incert, els cristians som cridats a obrir camins d'esperança en els nostres cors, en les nostres comunitats, en la nostra societat. No podem, de cap manera, deixar que la por i el desànim ens paralitzin. El nou curs pastoral l'hem d'emprendre amb força, confiant en el Senyor i en el seu amor que no ens abandona mai.

Les mesures sanitàries que se'ns demanen, així com la prudència, no fan possible trobar-nos, com fèiem cada any, durant el matí de la Jornada Diocesana. Tot i això, som convidats a participar en la celebració de la tarda a la catedral. És bo de pregar junts i encomanar-nos els uns als altres en

aquest temps de reptes nous i insospitats. Sabem que la missió de l'Església no pot cessar mai, i tots nosaltres hem de ser-hi fidels. El camí sinodal en el qual estem immersos ens serà ajuda per a viure la missió eclesial, essent portadors d'esperança en el nostre món.

Per això, el pròxim dia 20 de setembre celebrarem el Dia de la Catedral, com és costum entre nosaltres, amb l'eucaristia, a les 17 h. Aquesta celebració vol ser el tret de sortida del nou curs pastoral, el qual, com hem dit, és incert degut a la pandèmia que estem sofrint, però que, al mateix temps, ha de ser un temps per a obrir camins d'esperança.

Paraules del bisbe en els funerals pels difunts en temps de pandèmia

El passat mes de juliol van tenir lloc a la diòcesi tres funerals pels difunts en temps de pandèmia: a la catedral de Vic, a la Seu de Manresa, i a la basílica de Santa Maria d'Igualada.

Recuperem algunes paraules que el senyor bisbe va adreçar en les seves homilies: «Necessitàvem expressar el dol per tantes i tantes persones que han mort en els dies intensos del temps de pandèmia que hem sofert. Persones amb un nom, amb un rostre i amb una història i unes il·lusions; i tot això ben concret. No són una xifra en una estadística freda i llunyana. Són persones concretes que porteu, estimats germans, en el vostre cor. Necessitem tots passar el dol, però encara més els qui heu experimen-

tat la mort de persones estimades en aquest temps. Al dolor de la mort d'una persona del nostre entorn s'hi ha sumat la impotència de poder fer res; i, encara, la de no poder estar al seu costat, ni en la malaltia ni en la mateixa mort. Un dolor incrementat per la impossibilitat de passar el dol amb les persones properes i celebrar les exèquies cristianes. És a dir, aquest temps de pandèmia no solament ens ha robat vides, sinó també l'expressió del dol. L'Església, és a dir, la comunitat dels creients en Crist, fa seu aquest dolor pregant pels difunts i portant el consol, que neix de la fe i de la celebració cristianes, a vosaltres, els familiars i amics dels qui han finat en aquest temps d'alarma, deguda a la pandèmia del Covid-19.»

Primer disc gravat a l'orgue de la Gleva

A càrrec de Modest Moreno

L'orgue del santuari de la Gleva és, en paraules de l'orguener Albert Blancafort, «un dels orgues romàntics més interessants de Catalunya». Va ser construït l'any 1925 i, com era propi de l'època, l'estètica de l'instrument és romàntica: el so és càlid —sense el caràcter incisiu més propi de l'orgue barroc o neoclàssic—; els greus són profunds i esponjosos; alguns registres —amb noms tan suggestius com «cor de nit», ocarina o flauta harmònica— posseeixen un so flotant, aeri, d'alta càrrega poètica; la lengüeteria —aquells tubs que, a causa de la llengüeta que tenen dintre, generen un so vibrant, fins i tot esparracat en alguns orgues— és dolça. Resulta sorprenent la qualitat sonora de l'instrument tenint en compte el baix rang del metall dels tubs, que no són de plom i estany, com és habitual, sinó de zenc.

L'organista ripollès Modest Moreno i Morera, de dilatada trajectòria internacional, ha estat el primer a enregistrar aquest orgue singular en el disc compacte «Orgues notables de Catalunya. Volum III. Orgue del santuari de la Gleva», publicat aquest juliol per Edicions Albert Moraleda. Diu Moreno: «Si es va escollir l'orgue de la Gleva és perquè realment és notable: per l'any de construcció —som davant d'un instrument pràcticament centenari— i, molt especialment, per la sonoritat, que és preciosa i en el disc queda molt ben reflectida.»

La gravació té set obres, amb un gran pes de la música montserratina, amb noms com el de Narcís Casanoves, Anselm Ferrer, Odiló M. Planàs i Gregori Estrada.

Joncadella recupera l'activitat

Degut a les circumstàncies de la pandèmia, el santuari de la Mare de Déu de Joncadella (patrona del pla de Bages) no va poder celebrar el tradicional aplec del dilluns de Pasqua. Des del 24 de maig s'hi torna a celebrar la missa dominical.

Avui, diumenge dia 6, el santuari celebra la festivitat de la seva patrona, amb una missa solemne. Al final de la celebració hi haurà un homenatge a Albert Puigdel·livol com a president dels Amics de Joncadella fins al moment present. També es farà la descoberta i benedicció d'una placa commemorativa amb motiu del desè aniversari de les pintures del presbiteri.

A les sis de la tarda d'avui diumenge, al mateix santuari hi haurà una explicació de les pintures a càrrec d'Ignasi Corrons Vilalta, i també parlarà del seu autor, Miquel Esparbé Franch.

Recordant Pere Casaldàliga

Jaume Campalans, prev.

Fou bisbe de São Félix do Araguaia, a l'estat del Mato Grosso (Brasil). La situació d'aquella regió era de molta opressió. Ell es posà de part del poble oprimat. I va ser perseguit pels opressors. Rebé tota mena de calúmnies i amenaces. Va perdre l'amistat dels poderosos i dels rics. Fou tractat de «comunista», «terrorista», «subversiu». Van posar preu a la seva vida. Va ser empresonat... I, malgrat tot, ell mai no es va fer enrere. Va morir, de mort natural, el dia 8 d'agost d'enguany.

Des de fa cinquanta anys que he anat seguint atentament la seva trajectòria. Ell ha estat per a mi i per a moltes persones un gran referent.

Aquests dies el recordo amb molt d'afecte, bo i reflexionant sobre algunes de les seves paraules i del seu estil de vida.

Heus ací algunes de les seves paraules:

«Qui creu en Déu ha de creure també en la dignitat de l'home. Qui estima el Pare ha de servir els germans. L'Evangeli

és un foc que a hom li crema la tranquil·litat. No es pot ser cristià i suportar l'injustícia amb la boca closa. Jesús diu en l'Evangeli que ell ens jutjarà el darrer dia pel que nosaltres haurem fet amb els nostres germans més pobres i oprimits.»

«Si Crist és la riquesa dels pobres, per què no és la pobresa dels rics per a ser la germanor de tots?»

«Les meves causes valen més que la meua vida» (les seves causes eren: la causa de la Pàtria gran, la causa de la terra, la causa indígena, la causa negra, la causa de les dones, la causa dels pobres, la causa del diàleg inter-religiós, la causa dels màrtirs, la causa de l'Església, la causa de Déu).

Declarant davant el jutge, va dir-li, poc més o menys: «Han fet un escorcoll a la casa on visc i s'han emportat alguns llibres i apunts meus; però s'han descuidat d'endur-se el llibre més revolucionari que hi tinc: l'Evangeli.»

En una carta adreçada a la seva mare li deia (ho cito de memòria): «Mare, no pateixis per mi. Em sento més feliç que mai. Ara començo a comprendre aquella benaurança de Jesús: 'Feliços els perseguits a causa de la justícia, perquè d'ells és el Regne del cel' (Mt 5,10).»

«Al final del meu camí em diran: "Has viscut?... Has estimat?..." Jo, sense dir res, obriré el meu cor ple de noms.»

Heus ací alguns trets del seu estil de vida:

Diu les coses pel seu nom, sense por i amb tota valentia.

Amb tot el que diu i amb tot el que fa no busca pas quedar bé, sinó l'única cosa que li importa és fer el bé, encara que fent el bé quedi malament.

Emmig de les seves moltes i importants ocupacions, sovint dedica temps llargs al diàleg amical amb el Pare.

Per on ell passa, la vida ja no és igual que abans: els pobres i indefensos se senten emparats, acompanyats i defensats; deixa arreu un rastre profund de veritat, de justícia, d'amor i de llibertat.

És coherent: diu el que pensa, fa el que diu i viu el que creu.

Tota la seva vida és amarada de senzillesa, d'humilitat i de pobresa.

En el temps de forta persecució contra ell i als seus col·laboradors, el papa Pau VI digué: «Tocar Pere Casaldàliga és tocar el Sant Pare.»

Resumint:

El bisbe Pere fou i és per a la societat i per a l'Església «llum» (Mt 5,14) que il·lumina i que acompanya; «sal» (Mt 5,13) que dona bon gust als aliments i els preserva de la corrupció, i «llevat» (Mt 13,33) que, barrejat amb la farina, la fermenta i fa que el pa sigui esponjós i mengívol.

Aquest profeta del nostre temps ha estat, amb la seva paraula i el seu estil de vida, la veu dels qui no tenen veu i la consciència crítica, tant dins la societat com també —quan ha calgut— dins la mateixa Església.

Que ell, des de la glòria, ens ajudi i ens estimuli a ser «llum», «sal» i «llevat» al nostre entorn.

El llibre

Beneït sigui el nou dia...!

Lleonard del Rio Campmajó

Parnass Edicions, 2020
130 pàgines

El desè poemari de l'igualadí Lleonard del Rio, prou conegut en àmbits culturals i també eclesials, és dedicat a la poesia religiosa: «per donar públic testimoni de la meva fe cristiana», diu en la justificació de l'obra.

Aquest llibre inclou una cinquantena de treballs, entre els quals hi ha un poema dedicat a la llegenda de la Mare de Déu de la Pietat d'Igualada, distingit l'any 1989 amb un premi extraordinari de l'Ajuntament de Lleida en els CXXI Jocs Florals. També hi ha algunes de les primeres poesies escrites per l'autor, quan tenia catorze anys, nades i «El tresor de Catalunya», dedicat a la Moreneta.

Del Rio informa que el llibre no es comercialitzarà sinó que tindrà una projecció més íntima, a disposició dels amics a qui pugui interessar.

Obrir camins d'esperança en temps d'incertesa

Romà Casanova, bisbe de Vic

Estem enfront d'un curs pastoral incert per raó de la pandèmia del Covid-19, que encara persisteix entre nosaltres. Sorgeixen tot de preguntes: Quan s'iniciarà la catequesi? I aquesta, amb quines condicions? Les celebracions, tindran limitacions quant a l'aforament? Les trobades formatives, amb quantes persones seran possibles? L'atenció als malalts, per als grups de visitadors, en quines condicions es podran fer? Qui exercirà la caritat de portar la comunió als qui no poden assistir a les celebracions i la desitgen? L'assistència als pobres i indigents, quines restriccions tindrà? Els grups sinodals, com podran fer les seves trobades? Les anteriors i altres preguntes apareixen entre nosaltres com a preocupació.

Aquest temps d'incertesa ens demana ser capaços de percebre aquesta incertesa com a ocasió d'afrontar els nous reptes. La incertesa, amarada de por i de desànim, no ens ha de paraitzar mai. **Hem de ser capaços**, en aquest temps incert, en concret en aquest nou curs que tenim al davant, **de reinventar-nos, de ser creatius, de viure l'es-sencial**, de no perdre la relació amb la comunitat, de donar el millor de nosaltres, de vèncer la por i el desànim; en poques paraules: obrir camins d'esperança.

La presència de l'Esperit Sant entre nosaltres ens ha de donar la confiança que el temps d'incertesa és un temps d'oportunitats. La creativitat de l'Esperit —el qual és anomenat, moltes vegades, la imaginació de Déu— suggerirà maneres noves de complir la nostra missió d'anunci evangelitzador. Tots som testimonis del que es va fer en aquest sentit en el temps de l'alarma sanitària arreu del bisbat, en les parròquies i en les comunitats. A més, som coneixedors de com l'Església, en temps realment difícils, de persecució violenta, ha estat capaç de complir la seva missió evangelitzadora; per exemple, portant la comunió als malalts, posant en perill la pròpia vida, com ho va fer un dels tres màrtirs caputxins de Manresa que seran, si Déu vol, beatificats el 14 de novembre.

La inactivitat no és pròpia del deixeble de Crist. El qui és pobre no pot deixar de cercar el pa per a poder sobreviure. Nosaltres som els qui, perquè som deixebles de Crist, no podem deixar de dur a terme el que Jesús ens ha encomanat. No podem deixar d'anunciar Crist, com deia sant Pau al seu deixeble Timoteu: *T'adverteixo formalment que proclamis la paraula de l'Evangelí: insisteix en tot moment, tant si és oportú com si no ho és* (2Tm 4,2). Acomplir la nostra missió és vital per a nosaltres.

